GENERALINĖS ADVOKATĖS
LAILA MEDINA IŠVADA,
pateikta 2023 m. liepos 13 d.[1]

Byla C-363/22 P

Planistat Europe,
Hervé-Patrick Charlot
prieš

Europos Komisiją

„Apeliacinis skundas – Deliktinė atsakomybė – OLAF vykdomas išorės tyrimas – Informacijos, susijusios su veikomis, dėl kurių gali būti vykdomas baudžiamasis persekiojimas, perdavimas nacionalinėms teisminėms institucijoms prieš baigiant tyrimą – Komisijos skundo pateikimas prieš baigiant tyrimą – Nacionalinis baudžiamasis procesas – Galutinis sprendimas nutraukti bylą – Sąvoka „pakankamai aiškus“ Sąjungos teisės normos pažeidimas – Apeliantų tariamai patirta neturtinė ir turtinė žala“

1. Šiuo apeliaciniu skundu bendrovė *Planistat Europe* ir Hervé-Patrick Charlot (toliau kartu – apeliantai) prašo panaikinti 2022 m. balandžio 6 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Planistat Europe ir Charlot / Komisija*[2], kuriuo jis atmetė apeliantų ieškinį, kuriuo jie prašė atlyginti, pirma, žalą, H.-P. Charlot patirtą dėl to, kad Europos kovos su sukčiavimu tarnyba (OLAF) nacionalinėms institucijoms perdavė informaciją, susijusią su veikomis, kurios gali būti kvalifikuojamos kaip baudžiamosios, ir dėl minėtoms institucijoms pateikto Europos Komisijos skundo, ir, antra, turtinę žalą, kurią apeliantai patyrė dėl *Planistat Europe* ir Europos Komisijos sudarytų sutarčių nutraukimo.

2. Grįsdami savo apeliacinį skundą apeliantai pateikia tris pagrindus, iš esmės grindžiamus klaidomis, kurias Bendrasis Teismas padarė, pirma, nustatydamas faktinę aplinkybę, dėl kurios kilo nurodyta žala, antra, paneigdamas tai, kad OLAF ir Komisija pateikė melagingą pareiškimą, ir, trečia, atmesdamas apeliantų argumentus dėl neturtinės ir turtinės žalos. Teisingumo Teismo prašymu šioje išvadoje nagrinėsiu tik antrąjį apeliacinio skundo pagrindą.

3. Šis pagrindas suteikia Teisingumo Teismui galimybę priimti sprendimą dėl teisminės kontrolės, kurią turi vykdyti Bendrasis Teismas, nagrinėdamas ieškinį dėl deliktinės atsakomybės, pirma, kai OLAF perduoda nacionalinėms teisminėms institucijoms informaciją ir taip tariamai apšmeižia, nors vėliau nacionaliniai teismai nusprendžia nutraukti bylą prieš suinteresuotuosius asmenis, ir, antra, kai Komisija pateikė skundą ir pareiškė civilinį ieškinį šioje byloje.

[1] Originalo kalba: prancūzų.

[2] T-735/20, toliau – skundžiamas sprendimas, EU:T:2022:220.

I. Reglamentas (EB) Nr. 1073/1999

4. 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (EB) Nr. 1073/1999 dėl Europos kovos su sukčiavimu tarnybos atliekamų tyrimų (OL L 136, 1999, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 91)[3] buvo reglamentuojami inspektavimai, patikrinimai ir kitos priemonės, kurių imasi OLAF darbuotojai, vykdydami savo pareigas[4]. OLAF atlieka išorės tyrimus, t. y. ne Sąjungos institucijose, ir vidaus tyrimus, t. y. šiose institucijose.

5. Reglamento Nr. 1073/1999 9 straipsnis „Tyrimo ataskaita ir veiksmai po tyrimų“ susijęs su ataskaita, rengiama OLAF užbaigus tyrimą.

6. Reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnyje „Tarnybos siunčiama informacija“ nurodyta:

„1. Nepažeisdama šio reglamento 8, 9 ir 11 straipsnių bei Reglamento (Euratomas, EB) Nr. 2185/96 [dėl Komisijos atliekamų patikrinimų ir inspektavimų vietoje siekiant apsaugoti Europos Bendrijų finansinius interesus nuo sukčiavimo ir kitų pažeidimų] nuostatų [OLAF] gali bet kada siųsti atitinkamų valstybių narių kompetentingoms institucijoms išorės tyrimų metu gautą informaciją.

2. Nepažeisdamas šio reglamento 8, 9 ir 11 straipsnių, Tarnybos direktorius atitinkamos valstybės narės teisminėms institucijoms siunčia vidaus tyrimų, susijusių su veikomis, galinčiomis užtraukti baudžiamąją atsakomybę, metu Tarnybos gautą informaciją. Laikydamasis tyrimo reikalavimų, jis tuo pačiu metu informuoja atitinkamą valstybę narę.

<…>“

II. Ginčo aplinkybės

7. Skundžiamo sprendimo 2–18 punktuose išdėstytas ginčo aplinkybes galima apibendrinti taip, kaip nurodyta toliau.

8. 1996 m. Eurostatas sukūrė prekybos statistine informacija vietų („datashops“) tinklą. Valstybėse narėse šios „datashops“, neturinčios teisinio subjektiškumo, iš esmės buvo integruotos į nacionalinius statistikos institutus (toliau – NSI), išskyrus Belgiją, Ispaniją ir Liuksemburgą, kur jas valdė komercinės bendrovės. Tam buvo sudaryti trišaliai susitarimai tarp Eurostato, Europos Sąjungos leidinių biuro (Leidinių biuras) ir „datashop“ priglaudusio subjekto.

9. 1996–1999 m. *Planistat Europe*, vadovaujama H.-P. Charlot, pasirašė preliminariąsias sutartis su Eurostatu dėl įvairių paslaugų teikimo, įskaitant, be kita ko, „datashops“ aprūpinimą personalu.

10. Nuo 2000 m. sausio 1 d. *Planistat Europe* buvo patikėtas Briuselio (Belgija), Madrido (Ispanija) ir Liuksemburgo „datashops“ valdymas ir ji turėjo Komisijai pervesti visą šių trijų „datashops“ apyvartą.

11. 1999 m. rugsėjo mėn. Eurostato vidaus audito tarnyba parengė ataskaitą, kurioje nustatyta „datashops“ valdymo, kurį užtikrino *Planistat Europe*, pažeidimų.

[3] OL L 136, 1999, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 91.

[4] Šis reglamentas, *ratione temporis* taikomas šios bylos aplinkybėms, buvo panaikintas ir pakeistas 2013 m. rugsėjo 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu Nr. 883/2013 dėl [OLAF] atliekamų tyrimų (OL L 248, 2013, p. 1).

12. 2000 m. kovo 17 d. Komisijos Finansų kontrolės generalinis direktoratas perdavė minėtą ataskaitą OLAF.

13. 2003 m. kovo 18 d., atlikusi vidaus tyrimą, kurio tikslas – patikrinti „datashops“ tinklo sukūrimo tvarką, sąskaitų išrašymo sistemas, finansinio paketo naudojimą ir galimą Sąjungos pareigūnų dalyvavimą, OLAF nusprendė pradėti išorės tyrimą OF/2002/0510 dėl *Planistat Europe*.

14. 2003 m. kovo 19 d. OLAF nusiuntė Prancūzijos teisminėms institucijoms informaciją dėl veikų, kurios, jos nuomone, gali būti kvalifikuojamos kaip baudžiamosios (toliau – 2003 m. kovo 19 d. pranešimas). Šiuo pagrindu 2003 m. balandžio 4 d. Paryžiaus prokuratūros Respublikos prokuroras (Prancūzija) pradėjo ikiteisminį tyrimą *Tribunal de grande instance de Paris* (Paryžiaus pirmosios instancijos teismas) dėl nusikalstamu būdu gauto turto įgijimo ar slėpimo ir bendrininkavimo piktnaudžiaujant pasitikėjimu.

15. 2003 m. gegužės 16 d. apie šį informacijos perdavimą buvo pranešta spaudoje ir dėl jo Europos Parlamento nariai raštu pateikė Komisijai klausimus.

16. Komisija ir OLAF paskelbė keletą pranešimų spaudai, *Planistat Europe* buvo paminėta tik dviejuose iš jų. Taigi 2003 m. liepos 9 d. Komisijos pranešime spaudai *Planistat Europe* buvo paminėta pirmą kartą, o 2003 m. liepos 23 d. pranešime spaudai Komisija patvirtino savo sprendimą nutraukti su *Planistat Europe* sudarytas sutartis.

17. 2003 m. liepos 10 d. Komisija Paryžiaus respublikiniam prokurorui pateikė skundą dėl X ir civilinį ieškinį dėl piktnaudžiavimo pasitikėjimu ir visų kitų veikų, kurios galėtų būti nustatytos iš skunde nurodytų faktinių aplinkybių.

18. 2003 m. rugsėjo 10 d. H.-P. Charlot pateikti kaltinimai dėl nusikalstamu būdu gauto turto įgijimo ar slėpimo ir piktnaudžiavimo pasitikėjimu.

19. 2003 m. rugsėjo 25 d. OLAF baigė vidaus tyrimą IO/2000/4097 ir išorės tyrimą OF/2002/0510.

20. 2013 m. rugsėjo 9 d. *Tribunal de grande instance de Paris* ikiteisminio tyrimo teisėjas priėmė nutartį nutraukti baudžiamąją bylą visiems asmenims, dėl kurių buvo pradėtas tyrimas, o Komisija ją apskundė.

21. 2014 m. birželio 23 d. sprendimu *Cour d'appel de Paris* (Paryžiaus apeliacinis teismas, Prancūzija) atmetė Komisijos skundą, patvirtindamas nutartį nutraukti bylą.

22. 2016 m. birželio 15 d. Sprendimu *Cour de cassation* (Kasacinis Teismas, Prancūzija) atmetė Komisijos pateiktą apeliacinį skundą, taip užbaigdamas teismo procesą.

23. 2020 m. rugsėjo 10 d. apeliantai Komisijai išsiuntė oficialų pranešimą, kuriame prašė jiems sumokėti 11,6 mln. EUR siekiant atlyginti žalą, tariamai patirtą dėl, be kita ko, pateikto skundo ir šia tema paskelbtų pranešimų spaudai.

24. 2020 m. spalio 15 d. Komisija atmetė apeliantų prašymą, nurodžiusi, kad nėra įvykdytos Europos Sąjungos deliktinės atsakomybės atsiradimo sąlygos.

III. Šalių reikalavimai ir procesas Teisingumo Teisme

25. Apeliantai iš esmės prašo Teisingumo Teismo:

– panaikinti skundžiamą sprendimą tiek, kiek juo pripažinta, kad dėl dalies ieškinio reikalavimų yra suėjęs senaties terminas, ir kiek juo atmestas ieškinys dėl Komisijos deliktinės atsakomybės,

– patenkinti pirmosios instancijos teisme pareikštus reikalavimus,

– įpareigoti Komisiją viešai pripažinti padarius vertinimo klaidą dėl bendrovės *Planistat Europe* ir jos vadovo,

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas abiejose instancijose.

26. Komisija Teisingumo Teismo prašo:

– atmesti apeliacinį skundą ir

– priteisti iš apeliantų bylinėjimosi išlaidas.

27. Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 76 straipsnio 2 dalį Teisingumo Teismas nusprendė nerengti teismo posėdžio.

IV. Analizė

28. Antrajame apeliacinio skundo pagrinde, kuris pateikiamas tuo atveju, jei nebūtų patenkintas pirmasis pagrindas, ir kuris nagrinėjamas šioje išvadoje, apeliantai teigia, kad Bendrasis Teismas padarė klaidų, susijusių su Sąjungos deliktinės atsakomybės atsiradimu. Šį pagrindą sudaro trys dalys. Pirmoji iš esmės grindžiama Bendrojo Teismo klaida, susijusia su OLAF ir Komisijos šmeižikiško elgesio apeliantų atžvilgiu neteisėtumu, antroji – OLAF elgesio neteisėtumu, o trečioji – klaida, susijusia su Komisijos elgesio neteisėtumu.

29. Siūlau šių dalių analizę sukeisti vietomis. Nagrinėjant antrąją ir trečiąją dalis reikia išanalizuoti OLAF pareigas, kai ši tarnyba pareiškia apie veikas, kurios gali būti kvalifikuojamos kaip baudžiamosios, ir Komisijos pareigas, kai ji prisijungia prie nacionalinio proceso. Taigi manau, kad pirmiausia reikėtų išanalizuoti šias dalis ir tada nagrinėti šio pareiškimo, kuris nurodytas apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmoje dalyje, tariamai šmeižikišką ir melagingą pobūdį.

A. Dėl apeliacinio skundo antrojo pagrindo antros dalies

30. Apeliacinio skundo antrojo pagrindo antroje dalyje, kurioje nurodomi du priekaištai, apeliantai tvirtina, kad Bendrasis Teismas, skundžiamo sprendimo 84–104 punktuose nusprendęs, kad OLAF elgesiu, visų pirma tuo, kad ji Prancūzijos institucijoms siuntė informaciją, susijusią su veikomis, kurios gali būti kvalifikuojamos kaip baudžiamosios, nebuvo pažeisti gero administravimo ir konfidencialumo principai, padarė teisės klaidą.

1. Dėl pirmojo argumento

31. Apeliantai teigia, kad Bendrasis Teismas padarė klaidą, skundžiamo sprendimo 88 punkte konstatavęs, kad 2003 m. kovo 19 d. OLAF jau turėjo informaciją ir įrodymų, kuriais remiantis galima manyti, jog nagrinėjamos veikos galėjo būti kvalifikuojamos kaip baudžiamosios. Apeliantų teigimu, OLAF gerai žinojo, kad Eurostato vidaus audito ataskaitoje nurodyti pažeidimai nebuvo susiję su jokiu lėšų pasisavinimu. Kadangi Prancūzijos teismai konstatavo, kad Sąjungos biudžetui nepadaryta jokios finansinės žalos, skundžiamo sprendimo 88 punkte padaryta išvada yra akivaizdžiai klaidinga. Perduodama klaidingą informaciją Prancūzijos institucijoms, OLAF nesiėmė pakankamų atsargumo priemonių, todėl pažeidė jai tenkančią pareigą patikrinti duomenis, taigi ir gero administravimo principą.

32. Komisijos nuomone, savo argumentais apeliantai siekia, kad faktinės aplinkybės būtų išnagrinėtos iš naujo, tačiau nenurodo, kad šios aplinkybės buvo iškraipytos ir neįvardija teisės klaidos, kurią būtų padaręs Bendrasis Teismas.

33. Dėl esmės pažymėtina, kad šie argumentai bet kokiu atveju nepagrįsti. Šiuo klausimu, kiek tai susiję su OLAF pranešimo siuntimu, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 87 ir 89 punktuose teisingai pažymėjo, kad jis atsižvelgė, pirma, į tai, kad minėtame pranešime pateikta informacija buvo surinkta atlikus tyrimą, pradėtą 1999 m. pagal Eurostato parengtą audito ataskaitą, ir, antra, į tai, kad tyrimas OF/2002/0510 buvo vidaus tyrimo IO/2000/4097 išorinis aspektas. Kiek tai susiję su teiginiu, kad OLAF gerai žinojo, jog Eurostato vidaus audito ataskaitoje nurodyti pažeidimai nebuvo susiję su jokiu lėšų pasisavinimu, pažymėtina, pažymėtina, kad toks teiginys, kuris nebuvo nurodytas pirmojoje instancijoje, būtų nepriimtinas[5]. Be to, Komisijos manymu, tai, kad Prancūzijos teismai priėjo prie kitokios išvados nei OLAF dėl galimos žalos Sąjungos biudžetui, neleidžia suabejoti OLAF tyrimu. Tai, kad Prancūzijos teismai konstatavo, jog nebuvo padaryta žala Sąjungos biudžetui, savaime negali įrodyti, kad OLAF padarė pažeidimą apeliantų atžvilgiu, taip pažeisdama gero administravimo principą.

34. Prieš pradedant nagrinėti pirmojo argumento priimtinumą reikia pažymėti: nors apeliantai teigia, kad OLAF pateikė melagingą pareiškimą ir įžeidė jų garbę ir orumą, jie pakartoja argumentą, kurį jie taip pat nurodė apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmoje dalyje ir kurį nagrinėsiu analizuodama šią dalį[6]. Iš apeliacinio skundo 60–66 punktų aiškiai matyti, jog šio pagrindo antroje dalyje apeliantai siekia įrodyti, kad buvo pažeistas gero administravimo principas, nes OLAF nesielgė pakankamai rūpestingai, kadangi, pirma, pernelyg skubotai išsiuntė informaciją nacionalinėms institucijoms ir, antra, atskleidė informaciją spaudai.

a) Dėl priimtinumo

35. Pirmuoju argumentu apeliantai tvirtina, kad OLAF išsiuntė 2003 m. kovo 19 d. pranešimą nesant pakankamai duomenų apie apeliantų padarytą pažeidimą ir taip pažeidė gero administravimo principą. Atsižvelgiant į šiuos Komisijos argumentus ir analizuojant šio

[5] Bet kuriuo atveju Komisija tvirtina, kad minėtą teiginį paneigia pats galutinės tyrimo ataskaitos tekstas, kuriame nurodyta neteisėtai *Planistat Europe* pervesta suma, nes per tyrimą buvo nustatyta, kad ši bendrovė aktyviai dalyvavo kuriant slaptą rezervą, kuris, pasinaudojant suklastotų sąskaitų faktūrų sistema, jai padėjo gauti, be kita ko, finansinių išteklių, kurių nebuvo numatyta rinkos sąlygomis. Ši išvada, beje, patvirtina Eurostato audito ataskaitos išvadą (žr. A. 11 priedo p. 550–552 ir A. 13 priedo p. 569).

[6] Žr. šios išvados 88 punktą.

argumento priimtinumą reikia pažymėti, kad savo ieškinyje pirmojoje instancijoje apeliantai jau rėmėsi gero administravimo principo ir nekaltumo prezumpcijos pažeidimu dėl OLAF tariamai netinkamo informacijos nušvietimo žiniasklaidoje [7].

36. Be to, manau, kad apeliacinio skundo 60–66 punktuose pateiktais argumentais, kuriais ginčijami skundžiamo sprendimo 87 ir 88 punktai, ne tiesiog pakartojami jų argumentai pirmojoje instancijoje, jais siekiama įrodyti šiuose skundžiamo sprendimo punktuose padarytas klaidas. Akivaizdu, jog apeliantai iš tikrųjų siekia įrodyti, kad Bendrasis Teismas, minėtuose skundžiamo sprendimo punktuose konstatavęs, kad OLAF 2003 m. kovo 19 d. jau turėjo informacijos ar įrodymų, kuriais remiantis galima manyti, jog nagrinėjamos veikos galėjo būti kvalifikuojamos kaip baudžiamosios, netinkamai pritaikė gero administravimo principą.

37. Be to, apeliantų argumentus reikia aiškinti taip, kad jais teigiama, jog iš Sprendimo *Komisija / De Esteban Alonso* (C-591/19) [8] matyti, kad, atsižvelgiant į tai, jog informacijos siuntimas nacionalinėms institucijoms nėra privalomas, OLAF privalėjo elgtis apdairiai, kad laikytųsi gero administravimo principo. Kitaip tariant, apeliantų teigimu, tai, kad OLAF ataskaitos neprivaloma siųsti nacionalinėms institucijoms, reiškia, jog privaloma patikrinti tyrimo rezultatus – tą turėjo padaryti Bendrasis Teismas.

38. Taigi siūlau Teisingumo Teismui konstatuoti, kad pirmasis argumentas yra priimtinas.

b) Dėl esmės

39. Apeliacinio skundo antrojo pagrindo antros dalies pirmuoju argumentu ginčijami skundžiamo sprendimo 82–92 punktai. Šiuose punktuose Bendrasis Teismas konstatavo, kad remiantis Reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsniu ir 13 konstatuojamąja dalimi OLAF turi teisę kreiptis į teisminę instituciją ir prieš pasibaigiant išorės tyrimui, jeigu ji mano turinti informacijos ar įrodymų, suteikiančių pagrindą pradėti ikiteisminį tyrimą arba naudingų tokiam tyrimui [9]. Bendrasis Teismas pažymėjo, jog, atsižvelgiant į tai, kad 2003 m. kovo 19 d. pranešimas buvo grindžiamas Eurostato 1999 m. rugsėjo mėn. vidaus audito ataskaita ir kad jame buvo nurodytos reikšmingos aplinkybės ir faktai, jau 2003 m. kovo 19 d. OLAF turėjo informaciją ir įrodymų, kuriais remiantis buvo galima manyti, jog nagrinėjamos veikos galėjo būti kvalifikuojamos kaip baudžiamosios. Bendrasis Teismas konstatavo, kad nėra jokių gero administravimo principo ar protingo termino principo pažeidimo požymių [10].

40. Apeliantų nuomone, atsižvelgiant į tai, jog Prancūzijos teismai nustatė, kad nepadaryta žalos Sąjungos biudžetui, tokia išvada būtų akivaizdžiai klaidinga, taip pažeidžiant gero administravimo principą. Šiuo klausimu, manau, reikia išnagrinėti, pirma, ar galimas gero administravimo principo pažeidimas gali būti teisės norma, kuria siekiama suteikti teisių privatiems asmenims, antra – OLAF pranešimą apie faktines aplinkybes ir jos pareigą elgtis rūpestingai ir, trečia, šio pranešimo apie faktines aplinkybes teisminę kontrolę.

7 Ieškinio pirmojoje instancijoje 57 ir paskesni punktai.

8 2021 m. birželio 10 d. sprendimas (EU:C:2021:468, 61 punktas).

9 Žr. skundžiamo sprendimo 82-86 punktus.

10 Žr. skundžiamo sprendimo 87-92 punktus.

1) Dėl pakankamai aiškaus teisės normos pažeidimo

41. Reikia priminti, kad remiantis suformuota jurisprudencija teisė į žalos atlyginimą pripažįstama, kai įvykdomos trys sąlygos: pažeista teisės norma siekiama suteikti teisių privatiems asmenims, pažeidimas yra pakankamai aiškus ir yra tiesioginis priežastinis ryšys tarp subjektui, kuris atliko veiksmus, tenkančios pareigos pažeidimo ir nukentėjusių asmenų patirtos žalos. Kiek tai susiję su antrąja sąlyga, Teisingumo Teismas taip pat priminė, kad pripažįstant, jog Sąjungos teisės pažeidimas yra pakankamai aiškus, lemiamą reikšmę turi tai, kad atitinkama Sąjungos institucija ar organas akivaizdžiai ir šiurkščiai peržengė savo diskrecijos ribas [11]. Toks pažeidimas nustatomas, kai atitinkama institucija akivaizdžiai ir šiurkščiai peržengia nustatytas diskrecijos ribas, šiuo tikslu reikia, be kita ko, atsižvelgti į tokias aplinkybes kaip pažeistos normos aiškumo ir tikslumo laipsnis ir diskrecijos, suteikiamos Sąjungos institucijai pagal pažeistą normą, apimtis [12].

42. Kiek tai susiję su norma, kurios pažeidimu kaltinama, apeliantai remiasi pareiga elgtis rūpestingai [13]. Šiuo klausimu remiantis jurisprudencija matyti, kad ši pareiga, kuri yra neatsiejama nuo Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 41 straipsnio 1 dalyje įtvirtintos teisės į gerą administravimą, reiškia, kad Sąjungos administracija turi veikti rūpestingai ir apdairiai [14] ir kad tai yra teisės norma, suteikianti teisių privatiems asmenims [15]. Taigi manau, kad apeliantai remiasi normos, kuria siekiama suteikti teisių privatiems asmenims, pažeidimu [16].

2) Dėl OLAF pranešimo apie faktines aplinkybes ir pareigos elgtis rūpestingai

43. Iš Reglamento Nr. 1073/1999 1 konstatuojamosios dalies aišku, kad OLAF tyrimų tikslas yra Sąjungos finansinių interesų apsauga ir kova su Sąjungos finansiniams interesams kenkiančiu sukčiavimu bei kita neteisėta veikla [17]. Pagal šio reglamento 5 konstatuojamąją dalį OLAF atsakomybė apima ne tik finansinių interesų apsaugą, bet ir visas veiklos rūšis, susijusias su Sąjungos interesų saugojimu nuo neteisėtos veikos, galinčios užtraukti administracinę ar baudžiamąją atsakomybę. Todėl būtent siekdama šių tikslų, remdamasi Reglamento Nr. 1073/1999 9 straipsniu, OLAF atlieka vidaus ir išorės tyrimus, kurių rezultatai pateikiami tyrimo ataskaitoje, ir pagal šio reglamento 10 straipsnį siunčia informaciją institucijoms bei nacionalinės valdžios institucijoms.

[11] 2004 m. kovo 23 d. Sprendimas *Ombudsmenas / Lamberts* (C-234/02 P, EU:C:2004:174, 49 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

[12] Šiuo klausimu žr. 2017 m. balandžio 4 d. Sprendimą *Ombudsmenas / Staelen* (C-337/15 P, EU:C:2017:256, 37 punktas) ir 2017 m. gegužės 30 d. Sprendimą *Safa Nicu Sepahan / Taryba*, (C-45/15 P, EU:C:2017:402, 30 punktas). Pavyzdžiui, jei ši institucija turi tik labai nedidelę diskreciją arba jos visai neturi, paprasčiausio Sąjungos teisės pažeidimo gali pakakti, kad būtų pripažinta, jog padarytas pakankamai aiškus pažeidimas (šiuo klausimu žr. 2002 m. gruodžio 10 d. Sprendimo *Komisija / Camar ir Tico* C-312/00 P, EU:C:2002:736, 54 punktą).

[13] Dėl OLAF tariamai padarytų pažeidimų teisminės kontrolės vykdymo žr. J. F. H. Inghelram, „Legal and Institutional Aspects of the European Anti-fraud Office (OLAF) — An Analysis with a Look Forward to a European Public Prosecutor's Office“, Europa Law Publishing, Zutphen, 2011, p. 203, ir X. Groussot, Z. Popov, „What's wrong with OLAF? Accountability, due process and criminal justice in European anti-fraud policy“, *Common Market Law Review*, vol. 47, 2010, p. 605–643. Dėl ieškinio dėl žalos atlyginimo žr. J. F. H. Inghelram, „Judicial review of investigative acts of the European Anti-Fraud Office (OLAF): a search for balance“, *Common Market Law Review*, 49, 2012, p. 616–617.

[14] Šiuo klausimu žr. 2008 m. gruodžio 16 d. Sprendimą *Masdar (UK) / Komisija*, C-47/07 P (EU:C:2008:726, 92 ir 93 punktai).

[15] Šiuo klausimu žr. 2013 m. rugsėjo 16 m. Sprendimą *ATC ir kt. / Komisija* (T-333/10, EU:T:2013:451, 93 punktas).

[16] Pagal analogiją dėl nešališkumo taisyklės žr. 2006 m. balandžio 6 d. Sprendimą *Camós Grau / Komisija*, T-309/03 (EU:T:2006:110, 102 ir 103 punktai).

[17] Šiuo klausimu žr. J. F. H. Inghelram, „Legal and Institutional Aspects of the European Anti-Fraud Office (OLAF)“, Europa Law Publishing, Amsterdamas, 2011, visų pirma p. 107.

44. Pirma, reikia konstatuoti, kad šiuo atveju OLAF perdavė informaciją, regis, vykstant išorės tyrimui [18] pagal Reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnio 1 dalį [19]. Remiantis šia nuostata „Tarnyba *gali bet kada* siųsti <…> valstybių narių kompetentingoms institucijoms išorės tyrimų metu gautą informaciją“ [20], todėl vykdant išorės tyrimus pranešimas apie faktines aplinkybes minėtoms institucijoms yra tik teisė [21]. Šia teise OLAF pasinaudojo atsižvelgdama į savo pareigą veiksmingai ginti Sąjungos finansinius interesus pagal EB 280 straipsnį (dabar – SESV 325 straipsnis) [22]. Taigi iš pirmo žvilgsnio manau, kad tai yra teisėtas OLAF įgaliojimų vykdymas siekiant apsaugoti Sąjungos finansinius interesus [23]. Darytina išvada, kad pats informacijos siuntimas nacionalinėms institucijoms negali būti laikomas neteisėtu elgesiu.

45. Antra, svarbu pažymėti, jog iš Reglamento Nr. 1073/1999 13 konstatuojamosios dalies matyti, kad galutinėje OLAF ataskaitoje pateiktos išvados automatiškai nereiškia, kad bus pradėtas teismo procesas, nes kompetentingos valdžios institucijos gali pačios nuspręsti, kokių veiksmų reikia imtis po galutinės ataskaitos, ir todėl tik jos gali priimti sprendimus, galinčius pakeisti asmenų, dėl kurių rekomenduojama pradėti tokius procesus, teisinę padėtį [24]. Nacionalinės institucijos, kurios turi platesnius tyrimo įgaliojimus nei ši tarnyba, gali papildyti ir patikrinti OLAF pateiktus įrodymus.

46. Šiuo klausimu svarbu pažymėti, jog Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad nėra nuostatos, kuria „atitinkamai institucijai [būtų aiškiai draudžiama] kreiptis į teisminę instituciją prieš pasibaigiant OLAF tyrimui, jeigu ji mano turinti informacijos ar įrodymų, galinčių pateisinti teisminį tyrimą arba padėti jį atlikti“ [25]. Kadangi nacionalinės institucijos gali savo nuožiūra nuspręsti pradėti galimą teisminį tyrimą, siūlau šią sąlygą aiškinti taip, kad OLAF turėjo informacijos ir įrodymų, kuriais remiantis buvo galima manyti, jog nagrinėjamos veikos galėjo būti kvalifikuojamos kaip baudžiamosios.

47. Vis dėlto OLAF suteikta teisė kreiptis į nacionalines institucijas, pirma, turi būti ribojama Reglamento Nr. 1073/1999 9 straipsnio 2 dalies nuostata, kurioje nurodyta, jog OLAF parengtos ataskaitos laikomos priimtinais įrodymais administracine ir teismine tvarka nagrinėjant bylas valstybėje narėje, kai nustatoma, kad tai yra būtina, pateikiamais tuo pačiu būdu ir tomis pačiomis sąlygomis kaip ir nacionalinės administracijos inspektorių parengtos administracinės ataskaitos. Manau, kad tuo remiantis *mutatis mutandis* darytina išvada, kad pripažįstamas tam tikras OLAF vykdant tyrimą surinktos informacijos patikimumas. Apskritai manau, kad apdairumas būtinas, nes, OLAF, siųsdama informaciją nacionalinėms institucijoms, veikia ne kaip šiaip pranešėja, bet kaip tyrimo įgaliojimus turinti tarnyba, ir kad informacijos perdavimas vyksta tarp dviejų tokius įgaliojimus turinčių institucijų [26]. Antra, reikia atsižvelgti į tai, kad kreipimasis į nacionalines institucijas gali būti civilinių ir baudžiamųjų teismo procesų pagrindas.

[18] Dėl išorės tyrimo vykdymo žr. šios išvados 13 išnašoje nurodytą J. F. H. Inghelram „Legal and Institutional Aspects of the European Anti-Fraud Office (OLAF). An Analysis with a Look Forward to a European Public Prosecutor's Office“, p. 65 ir paskesni.

[19] Žr. skundžiamo sprendimo 84 punktą.

[20] Kursyvu išskirta mano.

[21] Šiuo klausimu žr. Reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnio 2 dalį, pagal kurią OLAF atitinkamos valstybės narės teisminėms institucijoms *privalo* siųsti atliekant vidaus tyrimus, susijusius su veikomis, galinčiomis užtraukti baudžiamąją atsakomybę, gautą informaciją.

[22] Taip pat žr. Reglamento Nr. 1073/1999 1 konstatuojamąją dalį.

[23] Taip pat žr. OLAF suteiktus įgaliojimus, aiškiai ir išsamiai apibrėžtus 1999 m. balandžio 28 d. Komisijos sprendime 1999/352/CE, CECA, Euratomas dėl OLAF įsteigimo (OL L 136, 1999, p. 20; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 110).

[24] Šiuo klausimu žr. 2004 m. liepos 13 d. Nutartį *Comunidad Autónoma de Andalucía / Komisija* (T-29/03, EU:T:2004:235, 37 punktas), 2017 m. birželio 21 d. Nutartį *Inox Mare / Komisija* (T-289/16, EU:T:2017:414, 22 punktas), 2018 m. sausio 22 d. Nutartį *Ostvesta / Komisija* (T-175/17, EU:T:2018:49, 29 punktas) ir jose nurodytą jurisprudenciją.

[25] Žr. 2021 m. birželio 10 d. Sprendimą *Komisija / De Esteban Alonso* (C-591/19 P, EU:C:2021:468, 57 punktas).

[26] Šiuo klausimu reikia priminti, kad, atsižvelgiant į ESS 4 straipsnio 3 dalyje įtvirtintą lojalaus bendradarbiavimo principą, OLAF ir nacionalinių institucijų bendradarbiavimas grindžiamas tam tikru pasitikėjimu, todėl turi rimtą įrodomąjį poveikį.

Teisingumo Teismas baudžiamosios teisės srityje jau yra nusprendęs, kad valstybės narės turi laikytis Chartijos garantuojamų pagrindinių teisių ne tik per baudžiamąjį procesą, bet ir per ikiteisminio tyrimo etapą nuo momento, kai atitinkamam asmeniui pareiškiami kaltinimai[27]. Akivaizdu, kad Sąjungos institucijoms ir įstaigoms privalomi tie patys reikalavimai kaip ir valstybėms narėms, kai jos įgyvendina Sąjungos teisę. Vadinasi, reikia įrodyti, kad OLAF, nacionalinėms institucijoms perduodama informaciją, veikė rūpestingai ir apdairiai, kaip reikalaujama, kad nepažeistų pareigos elgtis rūpestingai ir laikytųsi jos diskrecijai taikomų apribojimų, siekdama nustatyti, ar ši informacija ir įrodymai yra pakankami pranešimui apie nagrinėjamas faktines aplinkybes pateisinti.

48. Dabar kyla klausimas, kokią kontrolę turi vykdyti Bendrasis Teismas, siekdamas patikrinti, ar ši informacija ar įrodymai laikytini tokiu perdavimu.

3) Bendrojo Teismo vykdoma OLAF perduotos informacijos ar įrodymų kontrolė

49. Kadangi, kai informacija perduodama nacionalinėms institucijoms, Bendrasis Teismas turi patikrinti, ar OLAF galėjo pagrįstai turėti informacijos ar duomenų, kurie galėtų būti kvalifikuojami pagal baudžiamąją teisę[28], manau, kad jis turi konstatuoti, jog ši tarnyba nacionalinėms institucijoms perdavė informaciją, kuri *atrodo tikėtina*[29]. Ši tikėtinumo sąvoka reiškia, kad pirmosios instancijos teismas turi patikrinti, ar informacijos perdavimo nacionalinėms institucijoms metu OLAF turėjo daugiau duomenų nei vien tik abejonių, tačiau nereikalaujama aiškaus įrodymo, kuriam nereikia kitų tyrimo veiksmų[30]. Vadinasi, šiuo atveju minėtos informacijos pobūdis negalėjo būti preziumuojamas[31], taigi Bendrasis Teismas privalėjo išnagrinėti 2003 m. kovo 19 d. pranešimo turinį.

50. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad pirmojoje instancijoje apeliantai pateikė du argumentus. Pirma, jie tvirtino, kad gero administravimo principas buvo pažeistas dėl per ankstyvo informacijos persiuntimo[32]. Taigi tiek, kiek apeliantai kaltina Komisiją nepakankamai rūpestingu elgesiu dėl to, kad nuo 1999 m. Eurostato atlikto audito iki 2003 m. kovo 19 d. pranešimo buvo praėję per mažai laiko, kaip jau nurodžiau, remiantis pareiga elgtis rūpestingai, vertinama kartu su Chartijos 41 straipsnio 1 dalyje įtvirtintu gero administravimo principu, administracija privalo rūpestingai ir nešališkai išnagrinėti visas bylai svarbias aplinkybes. Akivaizdu, kad, atsižvelgiant į nagrinėjamo laikotarpio trukmę, negalima daryti išvados nei apie ypatingą rūpestingumą, nei apie rūpestingumo nebuvimą, taigi šiuo klausimu Bendrasis Teismas nepadarė klaidos.

51. Antra, kadangi apeliantai pirmojoje instancijoje tvirtino, kad Komisija „turėjo pareigą patikrinti duomenis, kurie gali turėti įtakos rezultatui, nes aptariamame dokumente apeliantai buvo kaltinami sunkiais pažeidimais ir dėl jo jiems galėjo kilti sunkių ekonominių pasekmių“, jų

[27] Šiuo klausimu žr. 2019 m. sausio 17 d. Sprendimą *Dzivev ir kt.* (C-310/16, EU:C:2019:30, 33 punktas).

[28] Manau, kad, kaip jau nurodyta šios išvados 46 punkte, nors 2021 m. birželio 10 d. Sprendime *Komisija / De Esteban Alonso* (C-591/19 P, EU:C:2021:468, 57 punktas) tik paminėta būtinybė „[atlikti tyrimą,] jeigu ji mano turinti informacijos ar įrodymų, galinčių pateisinti teisminį tyrimą arba padėti jį atlikti“, vis dėlto, mano nuomone, svarbus kriterijus turėtų būti tai, kad turima informacijos apie neteisėtas veikas, nes apie būtinybę pradėti teismo procesą sprendžia nacionalinės institucijos.

[29] Pagal analogiją žr. Reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnio 2 dalies tekstą.

[30] Šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. C. Mascala, „La fonction de l'apparence vraisemblable dans l'enquête pénale: Juge et Apparence(s)“ (prieinama internetu). Presses de l'Université Toulouse Capitole, Toulouse, 2010. http://books.openedition.org/putc/293. Autoriaus nuomone, tikėtino turinio sąvoka reiškia būseną tarp paprastos abejonės, kurios nepakanka baudžiamajam tyrimui pradėti arba tam tikriems jo veiksmams atlikti, ir aiškaus įrodymo, kuriam nereikia kitų tyrimo veiksmų.

[31] Žr. X. Groussot ir Z. Popov, „What's wrong with OLAF? Accountability, due process and criminal justice in European anti-fraud policy“, *Common Market Law Review*, vol. 47, p. 605–643.

[32] Taip pat žr. ieškinio pirmojoje instancijoje 86 punktą.

argumentus reikia suprasti taip, kad OLAF neįvykdė jai tenkančios pareigos patikrinti duomenis, galinčius turėti įtakos išvadoms, prie kurių prieitų nacionalinės institucijos [33]. Apeliantai iš esmės tvirtino, kad nagrinėjamas neteisėtumas yra pareigos elgtis rūpestingai pažeidimo tiesioginė pasekmė ir kad OLAF (ir (arba) Komisija) turėjo patikrinti nacionalinėms institucijoms perduodamą informaciją [34].

52. Šiuo klausimu, kaip jau nurodyta [35], manau, jog, nagrinėjant pagal SESV 340 straipsnį pateiktą ieškinį, OLAF perduotos informacijos tikėtinumas negali būti preziumuojamas [36], taigi Bendrasis Teismas turėjo išnagrinėti 2003 m. kovo 19 d. pranešimo turinį ir patikrinti, ar perduota informacija *atrodė tikėtina* [37]. Šiuo tikslu Bendrasis Teismas turėjo nustatyti, ar OLAF turėjo pakankamai tikslių faktinių duomenų, įrodančių, kad buvo pakankamai pagrindo manyti, jog siųstoje informacijoje buvo faktinių aplinkybių, kurias buvo galima kvalifikuoti pagal baudžiamąją teisę. Reikėtų pridurti, kad nacionalinių institucijų diskrecija pradėti nacionalinį procesą niekaip nesumažina OLAF pareigos siųsti tikėtiną informaciją ir Bendrojo Teismo pareigos patikrinti, ar išsiųsta informacija atitinka šį reikalavimą. Galimas „skirtumas“ tarp OLAF nacionalinėms institucijoms perduotos informacijos ir nacionalinių teismų padarytų išvadų negali būti laikomas teisės į gerą administravimą pažeidimu, nes nacionalinės institucijos, kurių niekaip nesaisto OLAF išvados, vykdo nepriklausomą ir nešališką faktinių aplinkybių ir teisinių klausimų tyrimą.

53. Nagrinėjamu atveju reikia pažymėti, jog skundžiamo sprendimo 87 punkte Bendrasis Teismas, pirma, tik konstatavo, kad iš 2003 m. kovo 19 d. pranešimo matyti, jog jame nurodyta informacija buvo surinkta atlikus tyrimą, pradėtą remiantis Eurostato vidaus audito ataskaita, parengta 1999 m. rugsėjo mėn., t. y. beveik prieš trejus su puse metų, ir, antra, konstatavo, kad minėtame pranešime apibūdinta institucinė sistema, kuriai esant vyko tyrimas, pateikta tyrimo metu nustatytų faktinių aplinkybių istorija, pradedant nuo „datashops“ sukūrimo 1995 ir 1996 m., paaiškinti finansiniai ryšiai šiame tinkle ir išsamiai išdėstytos tyrimo metu nustatytos aplinkybės. Skundžiamo sprendimo 88 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad 2003 m. kovo 19 d. OLAF jau turėjo informacijos ir įrodymų, kuriais remiantis galima manyti, jog nagrinėjamos veikos galėjo būti kvalifikuojamos kaip baudžiamosios.

54. Manau, kad taip elgdamasis Bendrasis Teismas neįrodė patikrinęs nacionalinėms institucijoms perduotos informacijos tikėtinumą. Iš tikrųjų trumpai aprašant procedūrą, po kurios priimtas sprendimas siųsti informaciją nacionalinėms institucijoms ir minėto pranešimo turinį, skundžiamu sprendimu siekiama parodyti, kad *pati* OLAF galėjo manyti, jog nagrinėjamos veikos galėjo būti kvalifikuojamos pagal baudžiamąją teisę. Vis dėlto, mano nuomone, pats Bendrasis Teismas turėjo patikrinti informaciją ir faktines aplinkybes, siekdamas nustatyti, ar tikėtina, kad nagrinėjamos veikos gali būti kvalifikuojamos pagal baudžiamąją teisę.

55. Atsižvelgdama į tai, manau, kad Bendrasis Teismas, nepatikrinęs OLAF nacionalinėms institucijoms perduotos informacijos ir faktinių aplinkybių tikėtinumo, padarė klaidą. Taigi siūlau Teisingumo Teismui panaikinti skundžiamą sprendimą šiuo klausimu, nusprendžiant, kad

[33] Taip pat žr. Komisijos atsakymo pirmoje instancijoje 74 punktą.

[34] Tokiomis aplinkybėmis manau, kad apeliantų nurodyta Chartijos 41 straipsnyje įtvirtinta teisė į gerą administravimą yra konkrečių teisių, kaip jos suprantamos pagal šią nuostatą, t. y. teisės į tai, kad jos reikalai būtų tvarkomi nešališkai ir sąžiningai, taigi ir kompetentingos institucijos pareigos atidžiai ir nešališkai išnagrinėti visas konkrečiu atveju svarbias aplinkybes, išraiška. Vadinasi, nagrinėjamu atveju ši teisė turi būti laikoma norma, kuria siekiama suteikti teisių privatiems asmenims.

[35] Žr. šios išvados 49 punktą.

[36] Žr. Groussot, X. ir Popov, Z., „What's wrong with OLAF? Accountability, due process and criminal justice in European anti-fraud policy“, *Common Market Law Review*, vol. 47, p. 605–643.

[37] Žr. skundžiamo sprendimo 88 punktą.

Bendrasis Teismas, kaip pirmosios instancijos teismas, turėjo išnagrinėti, ar remiantis 2003 m. kovo 19 d. OLAF pranešime nacionalinėms institucijoms perduota informacija buvo galima manyti, kad tikėtina, jog nagrinėjamos veikos galėjo būti kvalifikuojamos pagal baudžiamąją teisę.

2. Dėl antrojo kaltinimo

56. Apeliantai remiasi žala H.-P. Charlot reputacijai dėl OLAF nutekintos informacijos spaudai. Apeliantai nurodo 2003 m. gegužės ir birželio mėn. vokiečių kalba leidžiamuose leidiniuose pasirodžiusius straipsnius, kuriuose minimas *Planistat Europe* pavadinimas. Dėl šios tariamai nutekintos informacijos OLAF tariamai pažeidė Reglamento Nr. 1073/1999 8 straipsnyje numatytą konfidencialumo pareigą ir gero administravimo principą.

57. Kiek tai susiję su tariamai OLAF nutekintu 2003 m. kovo 19 d. pranešimo turiniu, Komisija mano, kad tai yra teiginiai dėl faktinių aplinkybių ir, jeigu jos neiškraipytos, jie nesusiję su apeliacinio skundo dalyku. Bet kuriuo atveju, remiantis straipsniais spaudoje, kuriais grindžiamas apeliantų teiginys, negalima konstatuoti konfidencialumo pareigos pažeidimo, nes šiuose straipsniuose kalbama tik apie duomenis, kurie buvo paviešinti, kai 2003 m. gegužės 13 d., t. y. iki aptariamų straipsnių paskelbimo, Europos Parlamento narė iš Vokietijos pateikė klausimą raštu [38]. Vadinasi, teiginiais dėl nutekinimo pažeidimas neįrodomas, juo labiau pakankamai aiškiai neįrodoma, kad OLAF pažeidė konfidencialumo pareigą.

58. Šiuo klausimu, kiek antruoju kaltinimu apeliantai priekaištauja OLAF atskleidus spaudai informaciją [39], reikia priminti, jog iš SESV 256 straipsnio 1 dalies antros pastraipos, Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmos pastraipos bei Teisingumo Teismo procedūros reglamento 168 straipsnio 1 dalies d punkto ir 169 straipsnio 2 dalies matyti, kad apeliaciniame skunde turi būti tiksliai nurodyti sprendimo, kurį prašoma panaikinti, kritikuojami motyvuojamosios dalies punktai ir šį prašymą konkrečiai pagrindžiantys teisiniai argumentai, antraip apeliacinis skundas ar atitinkamas pagrindas būtų nepriimtini [40]. Šiuo atveju reikia konstatuoti, kad apeliantai nenurodo jokios teisės klaidos ir nesiremia jokiu skundžiamo sprendimo punktu, todėl siūlau Teisingumo Teismui atmesti šį argumentą kaip akivaizdžiai nepriimtiną.

B. Dėl apeliacinio skundo antrojo pagrindo trečios dalies

59. Apeliacinio skundo antrojo pagrindo trečioje dalyje, kurią sudaro trys argumentai, apeliantai teigia, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 114 punkte padarė teisės klaidą, nes nusprendė, kad Komisija, pateikusi Prancūzijos teismams skundą dėl X ir pareiškusi civilinį ieškinį, nepadarė klaidos.

1. Dėl pirmojo argumento

60. Apeliantai teigia, kad Komisija pateikė melagingą pareiškimą dėl bendrovės *Planistat Europe* ir jos vadovo. Komisija ginčija šio argumento priimtinumą.

[38] A.18 priedo p. 669–675.

[39] Žr. apeliacinio skundo 67–69 punktus.

[40] 2017 m. sausio 26 d. Sprendimas *Mamoli Robinetteria / Komisija* (C-619/13 P, EU:C:2017:50, 42 punktas) ir 2017 m. birželio 8 d. Sprendimas *Dextro Energy / Komisija* (C-296/16 P, EU:C:2017:437, 60 punktas).

61. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad apeliantai nenurodė teisės klaidos, kuri padaryta Bendrajam Teismui motyvuojant savo sprendimą. Kaip jau nurodyta šioje išvadoje, iš Teisingumo Teismo procedūros reglamento 168 straipsnio 1 dalies d punkto matyti, kad apeliaciniame skunde turi būti tiksliai nurodyti sprendimo, kurį prašoma panaikinti, kritikuojami punktai ir šį prašymą konkrečiai pagrindžiantys teisiniai argumentai, antraip apeliacinis skundas ar atitinkamas pagrindas būtų nepriimtini [41]. Pagrindas, kuriame nepateikiami argumentai, konkrečiai skirti ginčijamame sprendime padarytai teisės klaidai nustatyti, o tik pakartojami arba pažodžiui perkeliami ieškinio Bendrajame Teisme pagrindai ir argumentai, neatitinka šių reikalavimų. Galiausiai, kiek tai susiję su melagingo pareiškimo sąvoka, žr. mano analizę dėl apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmos dalies [42].

2. Dėl antrojo argumento

62. Apeliantai mano, jog Bendrasis Teismas, nusprendęs, kad Komisija nepadarė klaidos, Prancūzijos teismams pateikdama skundą dėl X ir civilinį ieškinį, padarė teisės klaidą. Tiksliau tariant, apeliantai iš esmės kaltina Komisiją tuo, kad, pateikdama skundą OLAF nebaigus tyrimo, ji veikė pernelyg skubotai. Bendrasis Teismas, skundžiamo sprendimo 111 punkte pripažinęs, kad Komisija turėjo teisę pateikti skundą, padarė klaidą, nors nagrinėjamo atvejo aplinkybėmis naudojimasis tokia teise yra „piktnaudžiavimas“. Komisija pirmiausia turėjo įsitikinti skunde nurodytos informacijos teisingumu.

63. Pirmiausia, kaip jau nurodžiau, šiuo atveju OLAF informaciją Prancūzijos institucijoms perdavė pagal Reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnio 1 dalį [43] ir perduodama tokią informaciją ji įgyvendino savo įgaliojimus, siekdama apsaugoti Sąjungos finansinius interesus pagal EB sutarties 280 straipsnį (dabar – SESV 325 straipsnis) [44]. Be to, iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad šiame reglamente nėra nuostatų, kuriomis Komisijai aiškiai draudžiama kreiptis į teisminę instituciją prieš OLAF pabaigiant tyrimą, jei ji mano turinti informacijos ar įrodymų, kurie gali būti kvalifikuojami pagal baudžiamąją teisę [45]. Taigi, kaip teigia Komisija, laukimas, kol bus oficialiai baigtas OLAF tyrimas, būtų prieštaravęs EB 280 straipsniu siekiamam tikslui, nes praėjus trejiems metams nuo tyrimo OLAF jau galėjo surinkti informaciją, kurią išsiuntė kompetentingoms institucijoms vykstant tyrimui pagal Reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnio 1 dalį [46].

64. Kiek tai susiję su apeliantų argumentu, grindžiamu protingo termino laikymosi principo pažeidimu dėl to, kad Komisija civilinį ieškinį pareiškė skubotai, kaip skundžiamo sprendimo 108 straipsnyje pagrįstai pažymėjo Bendrasis Teismas, dėl šio principo pažeidimo, jei jis būtų įrodytas, Komisijos deliktinė atsakomybė galėtų kilti tik tuo atveju, jei dėl to būtų padaryta žala,

41 Žr. šios išvados 58 punktą.

42 Žr. šios išvados 81 ir 88 punktus.

43 Žr. skundžiamo sprendimo 84 punktą.

44 Reikia pažymėti, kad ginčijamas perdavimas skiriasi nuo Reglamento Nr. 1073/1999 9 straipsnio 2 dalyje numatyto atvejo, kai pateikiami įrodymai.

45 Pagal analogiją žr. 2021 m. birželio 10 d. Sprendimą *Komisija /De Esteban Alonso* (C-591/19 P, EU:C:2021:468, 56 ir 57 punktai).

46 Šiuo klausimu svarbu pažymėti, kad Komisija remiasi Prancūzijos teisėje numatytu šešerių metų senaties terminu pareikšti ieškinį, siekdama paaiškinti, kad ji privalėjo pateikti skundą kuo greičiau, vos tik OLAF nustatė faktines aplinkybes, antraip būtų kilusi rizika, kad būtų suėjęs baudžiamojo persekiojimo senaties terminas, bent jau iš dalies. Komisijos teigimu, pagal Prancūzijos *Code pénal* (Baudžiamasis kodeksas) 113-8 straipsnį reikalaujama, kad ne Prancūzijoje padarytų veikų atveju skundą pirmiausia pateiktų nukentėjusysis, o tada baudžiamojon atsakomybėn traukiama prokuroro prašymu. Nagrinėjamu atveju *Code de procédure pénale* (Prancūzijos baudžiamojo proceso kodeksas) 8 straipsnyje nustatytas šešerių metų patraukimo baudžiamojon atsakomybėn senaties terminas jau buvo pradėtas skaičiuoti, nes faktinės aplinkybės klostėsi 1996–1999 m.

nes būtų praėję pernelyg daug laiko[47]. Be to, reikėtų nustatyti, kad dėl galimo minėto principo pažeidimo būtų padarytas neigiamas poveikis apeliantų galimybei veiksmingai gintis, o šiuo atveju taip nėra, nes jie galėjo gintis nacionaliniuose teismuose. Taigi Bendrasis Teismas nepadarė klaidos nusprendęs, kad Komisija, pareiškusi civilinį ieškinį prieš gaudama galutinę ataskaitą vykdant išorės tyrimą, nepažeidė šio principo.

65. Dėl apeliantų argumento, kad Komisija neprivalėjo peržiūrėti OLAF atlikto darbo, reikėtų pažymėti, kad ši tarnyba veikia visiškai nepriklausomai[48]. Pagal Sprendimo 1999/352 2 straipsnio 1 dalį ir Reglamento Nr. 1073/1999 1 straipsnio 1 dalį OLAF tiesiogiai patikėti Komisijai suteikti įgaliojimai atlikti išorės administracinius tyrimus siekiant sustiprinti kovą su Sąjungos finansiniams interesams kenkiančiu sukčiavimu, korupcija ir kitomis neteisėtomis veikomis, taip pat siekiant kovoti su sukčiavimu, susijusiu su kitomis Sąjungos nuostatas pažeidžiančiomis veiklos vykdytojų veikomis ar veikla. Taigi Komisija negali būti įpareigota tikrinti OLAF perduotos informacijos, antraip kėsintųsi į OLAF įgaliojimus.

66. Galiausiai apeliantai teigia, kad Komisija neturėjo pateikti skundo, nes buvo susiklosčiusios tam trukdančios „visiškai išskirtinės aplinkybės“. Kadangi pastarasis argumentas nebuvo nurodytas ieškinyje, manau, kad jis yra nepriimtinas.

3. Dėl trečiojo argumento

67. Trečiuoju argumentu apeliantai teigia, kad Komisijai tenka atsakomybė už šio skundo nušvietimą žiniasklaidoje, taip pažeidžiant gero administravimo principą. Komisija nurodo, kad šis argumentas yra nepriimtinas.

68. Reikia konstatuoti, kad pateikdami šį argumentą apeliantai nenurodo klaidos, kurią Bendrasis Teismas padarė motyvuodamas skundžiamą sprendimą. Vadinasi, šis argumentas yra nepriimtinas.

69. Taigi siūlau Teisingumo Teismui atmesti apeliacinio skundo antrojo pagrindo trečią dalį kaip iš dalies nepriimtiną ir kaip iš dalies nepagrįstą.

C. Dėl apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmos dalies

70. Apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmoje dalyje apeliantai tvirtina, jog Bendrasis Teismas turėjo pripažinti, kad OLAF ir Komisija pateikė melagingą pareiškimą, kuris patenka į šmeižto sąvokos taikymo sritį ir kurį 25 iš 27 Sąjungos šalių pripažįsta ir nusikalstama veika, ir civilinės teisės pažeidimu. Bendrasis Teismas padarė klaidą, skundžiamo sprendimo 74 ir 76 punktuose konstatavęs, jog apeliantai, siekdami įrodyti, kad būta melagingo pareiškimo, rėmėsi Prancūzijos baudžiamosios teisės nuostatomis, Prancūzijos teismų praktika bei Prancūzijos teisės doktrina.

71. Apeliantų nuomone, Bendrasis Teismas šiuos argumentus turėjo išnagrinėti atsižvelgdamas į Chartijos 7 straipsnyje įtvirtintą teisę į privatų gyvenimą ir Chartijos 41 straipsnyje įtvirtintą teisę į gerą administravimą. Nacionalinę teismų praktiką dėl melagingo pareiškimo apeliantai nurodė tik kaip pavyzdį, kad įrodytų, jog taip pažeidžiami bendrieji principai, kurie yra bendri valstybėms narėms.

[47] Pagal analogiją žr. 2016 m. birželio 9 d. Sprendimą *CEPSA / Komisija* (C-608/13 P, EU:C:2016:414, 61 punktas).

[48] Šiuo klausimu pagal analogiją žr. 2008 m. liepos 8 d. Sprendimą *Franchet ir Byk / Komisija* (T-48/05, EU:T:2008:257, 299 punktas).

72. Komisija mano, kad šie argumentai yra nepriimtini, nes jie nebuvo pateikti pirmojoje instancijoje. Jos nuomone, nagrinėjant ieškinį Bendrajame Teisme apeliantai teigė, kad buvo pateikti melagingi pareiškimai, ir aiškiai rėmėsi Prancūzijos baudžiamuoju kodeksu bei su juo susijusia nacionaline teismų praktika. Bendrajame Teisme apeliantai aiškiai įrodinėjo, kad OLAF ir Komisijos elgesys yra neteisėtas dėl melagingo pareiškimo [49].

73. Kiek tai susiję su pirmos dalies priimtinumu, pirma, Komisija iš esmės teigia, kad, kaip nurodyta šioje pirmoje dalyje, į Teisingumo Teismą kreiptasi dėl platesnio ginčo nei nagrinėtas Bendrajame Teisme, nes šmeižtą apeliantai pirmą kartą nurodo apeliaciniame skunde.

74. Šiuo klausimu dėl to, ar apeliantų argumentai susiję su melagingo pareiškimo, ar su šmeižto sąvoka, reikia pažymėti, kad savo ieškinyje pirmojoje instancijoje jie tvirtino, kad, be melagingo pareiškimo, t. y. informacijos perdavimo Prancūzijos teisminėms institucijoms, taip pat būta šmeižikiško pranešimo, t. y. buvo nutekinta su šiuo perdavimu susijusi informacija [50]. Pirma, apeliantai nurodo, kad, išsiuntus 2003 m. kovo 19 d. pranešimą ir 2003 m. liepos 10 d. Komisijai dėl jų pateikus skundą ir pareiškus civilinį ieškinį, jie buvo apšmeižti [51]. Antra, kadangi apeliantai kritikavo tai, kad OLAF ir Komisija tariamai nutekino informaciją žiniasklaidai, reikia pažymėti, kad jie kalbėjo, aišku, lakoniškai, apie „šmeižikiškus“ pranešimus spaudai, taip pažeidžiant atitinkamo asmens teisę į nekaltumo prezumpciją [52].

75. Taigi siūlau Teisingumo Teismui konstatuoti, kad apeliantai pirmosios instancijos teisme jau pateikė argumentus, susijusius tiek su melagingu pareiškimu, tiek su šmeižtu. Vis dėlto atrodo, kad argumentai dėl šmeižto susiję tik su teiginiu dėl informacijos nutekinimo spaudai [53], o ne su OLAF ir Komisijos siųsta informacija nacionalinėms institucijoms. Be to, klausimai, ar melagingo pareiškimo sąvoka yra artima šmeižto sąvokai arba tiesiogiai patenka į jos taikymo sritį ir ar tai yra Chartijos 7 ir 41 straipsnių pažeidimas, mano nuomone, susiję su bylos esme, kurią nagrinėsiu vėliau [54].

76. Antra, Komisija iš esmės tvirtina, kad ieškinyje pirmojoje instancijoje negalima nustatyti argumentų, susijusių su garbės ir orumo įžeidimu, pažeidžiant Sąjungos teisės nuostatą ar bendrąjį principą.

77. Šiuo klausimu pakanka pažymėti, kad, pirma, ieškinio, dėl kurio iškelta byla, reikalavimuose nurodomas pakankamai aiškus rūpestingumo pareigos ir gero administravimo principo, teisės į gynybą, teisės į nekaltumo prezumpciją ir konfidencialumo pareigos pažeidimas. Manau, akivaizdu, kad apeliantai nurodė Chartijoje sukonkretintus Sąjungos teisės bendruosius principus [55]. Antra, ieškinyje pirmoje instancijoje pateiktų argumentų tekstas tik patvirtina šį vertinimą, nes, kiek tai susiję, be kita ko, su teiginiais dėl melagingo pareiškimo, apeliantai rėmėsi kenkimu reputacijai arba garbei, taigi asmens privačiam gyvenimui, kaip tai suprantama pagal 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Europos žmogaus teisių apsaugos konvencijos 10 straipsnyje įtvirtintą saviraiškos laisvę [56]. Be to, dublike pirmoje instancijoje jie teigė, kad buvo

[49] Beje, Komisija remiasi Bendrojo Teismo posėdžio pranešimo ištrauka, kurioje nurodomas melagingas pareiškimas, o ne juodinimas ar šmeižtas.

[50] Žr. ieškinio pirmoje instancijoje 37–40 punktus. Taip pat žr. ieškinio pirmoje instancijoje 62 ir 63 punktuose pateiktą atskyrimą.

[51] Žr., be kita ko, ieškinio pirmoje instancijoje 37, 43, 44 ir 56 punktus.

[52] Žr., be kita ko, ieškinio pirmoje instancijoje 59 ir 69 punktus, kuriuose kalbama apie informacijos nutekinimą spaudai.

[53] Žr., be kita ko, ieškinio pirmoje instancijoje 110 punkto kontekstą.

[54] Žr. šios išvados 81–88 punktus.

[55] Visų pirma tai, kad nurodoma rūpestingumo pareiga ir gero administravimo principas, kurie pirmiausia privalomi Sąjungos administracijai, rodo apeliantų ketinimą remtis bendraisiais Sąjungos teisės principais.

[56] Žr., be kita ko, ieškinio pirmojoje instancijoje 110 punktą.

pakenkta asmens reputacijai, kuri priskiriama privataus gyvenimo sričiai[57], taip pat buvo pažeista teisė į gerą administravimą, įtvirtina Chartijos 41 straipsnyje[58]. Remiantis tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, jog Komisija negali pagrįstai teigti, kad Sąjungos teisės pažeidimas yra naujas argumentas, pateiktas apeliacinėje instancijoje.

78. Trečia, dėl klausimo, ar dėl apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmos dalies, grindžiamos šmeižtu, yra suėjęs senaties terminas, reikia priminti, kad pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 46 straipsnį ieškinių dėl Sąjungos deliktinės atsakomybės senaties terminas yra penkeri metai ir jis pradedamas skaičiuoti nuo įvykio, dėl kurio norima iškelti bylą. Šiuo atveju galima teigti, kad dėl apeliacinio skundo pagrindo, grindžiamo šmeižtu dėl informacijos nutekinimo spaudai, yra suėjęs senaties terminas, nes ši žala buvo padaryta iškart.

79. Atsižvelgiant į tai, kad OLAF tyrimui ir šio tyrimo ataskaitos persiuntimui taikomas Reglamento Nr. 1073/1999 8 straipsnyje įtvirtintas konfidencialumo principas, dėl šio principo pažeidimo padaryta žala atsiranda *nuo* konfidencialios informacijos *atskleidimo*. Taigi reikia atskirti, ar žala atsirado dėl melagingo pareiškimo, ar dėl šmeižto (pastaruoju atveju atsakomybė atsiranda nepaisant *Cour de cassation* (Kasacinis Teismas) sprendimo priėmimo). Vadinasi, skundžiamo sprendimo 60 punkte Bendrasis Teismas pagrįstai konstatavo, kad galimi nacionalinių teismo procesų rezultatai negali turėti įtakos ieškinio dėl deliktinės atsakomybės pareiškimui, todėl atsakomybė už šmeižtą atsirado nepriklausomai nuo *Cour de cassation* sprendimo priėmimo.

80. Darytina išvada, kad šią žalą apeliantai turėjo reikalauti atlyginti per penkerius metus nuo tariamai šmeižikiškos informacijos paskelbimo, o tai vyko 2003 m. gegužės ir liepos mėn. Taigi siūlau Teisingumo Teismui pripažinti šį Komisijos pateiktą nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą pagrįstu.

81. Kiek tai susiję su apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmos dalies esme, apeliantai ginčija Bendrojo Teismo atliktą argumentų, susijusių su melagingu pareiškimu, vertinimą.

82. Skundžiamo sprendimo 74–76 punktuose, kurie yra to sprendimo dalyje, susijusioje su OLAF ir Komisijos elgesio neteisėtumo dėl melagingo pareiškimo analize, Bendrasis Teismas konstatavo, kad apeliantai rėmėsi Prancūzijos baudžiamosios teisės nuostatomis, Prancūzijos teismų praktika bei Prancūzijos teisės doktrina šioje srityje. Jis pažymi, kad nors Sąjungos teismai tikrai turi išimtinę jurisdikciją nagrinėti ieškinius dėl Europos Sąjungos institucijų padarytos žalos atlyginimo, apeliantų nurodytų faktinių aplinkybių aiškinimas ir teisinis vertinimas pagal Prancūzijos baudžiamąją teisę nepriskiriamas Sąjungos teismų jurisdikcijai. Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas atmetė kaip nepriimtinus apeliantų argumentus, grindžiamus melagingu pareiškimu.

83. Reikia pažymėti, kad Bendrojo Teismo motyvai skundžiamo sprendimo 74–76 punktuose, grindžiami ieškinio aiškinimu, kuriuo remiantis apeliantai pateikė *tik* nacionalinę teisę pagrindžiančius argumentus. Kaip jau nurodžiau su nepriimtinumu susijusioje išvados dalyje, manau, yra nustatyta, kad apeliantai rėmėsi Sąjungos teise ir visų pirma jos bendraisiais

[57] Ieškinio pirmojoje instancijoje 27 punktas.

[58] Ieškinio pirmojoje instancijoje 29 punktas.

principais [59]. Ieškinyje pirmojoje instancijoje nurodyta, kad OLAF ir Komisijos tariamai melagingu pareiškimu pažeista rūpestingumo pareiga [60] ir teisė į gerą administravimą, kurios įtvirtintos Chartijos 41 straipsnyje [61].

84. Bet kuriuo atveju, net nesant aiškių nuorodų į Sąjungos teisės bendruosius principus, manau, kad pagal principą *iura novit curia* Bendrasis Teismas turi išnagrinėti minėtus principus [62]. Galiausiai, atsižvelgiant į tai, kad melagingas pareiškimas yra menkai Sąjungos teisėje išplėtota arba net neišplėtota sąvoka, visiškai suprantama, kad, siekdamos nustatyti jos taikymo sritį, bylos šalys savo teiginius sukonkretina remdamosi nacionaline teismų praktika ir doktrina, juo labiau kad dalis Chartijoje patvirtintų bendrųjų teisės principų kildinami iš valstybėms narėms bendrų tradicijų [63].

85. Taigi manau, jog Bendrasis Teismas, nusprendęs, kad apeliantai rėmėsi nacionalinės teisės normų pažeidimu, pernelyg formaliai ir ribotai aiškino ieškinį ir dubliką pirmojoje instancijoje, kuriuose aiškiai nurodomi bendrieji Sąjungos teisės principai ir Chartijos nuostatos. Taigi siūlau Teisingumo Teismui apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmą dalį pripažinti pagrįsta ir pripažinti, jog Bendrasis Teismas padarė klaidą, skundžiamo sprendimo 74 ir 76 punktuose konstatavęs, kad apeliantai, siekdami įrodyti, kad būta melagingo pareiškimo, rėmėsi Prancūzijos baudžiamosios teisės nuostatomis, Prancūzijos teismų praktika bei Prancūzijos teisės doktrina.

86. Galiausiai išsamumo sumetimais pateiksiu kelias pastabas dėl to, ar melagingas pareiškimas gali būti laikomas pakankamai aiškiu normos, kuria siekiama suteikti teisių privatiems asmenims, pažeidimu.

87. Reikėtų pažymėti, kad melagingo pareiškimo sąvoka nėra tiesiogiai įtvirtinta Sąjungos antrinės teisės aktų nuostatose. Siekiant nustatyti neteisėto elgesio požymius, kad būtų galima konstatuoti teisės normos, kuria siekiama suteikti teisių privatiems asmenims, pažeidimą, reikia išnagrinėti valstybėms narėms bendras tradicijas.

88. Šiuo klausimu melagingas pareiškimas yra nusikalstama veika, už kurią numatyta atsakomybė daugelio valstybių narių baudžiamuosiuose kodeksuose [64], todėl galima manyti, kad tai yra valstybėms narėms bendra tradicija. Tai pranešimas institucijai apie *nesamą* veiksmą ar *nesamą faktinę aplinkybę*, kurios yra smerktinos ir už kurias yra baudžiama [65]. Vis dėlto ne visi pareiškimai būtinai yra melagingi. Iš tikrųjų melagingam pareiškimui paprastai būdinga tai, kad faktinės aplinkybės, apie kurias pranešama, yra išgalvotos ir pranešėjas turi ketinimą apšmeižti [66]. Kitaip tariant, neapdairumo arba nerūpestingumo nepakanka tyčiai konstatuoti. Vadinasi, jeigu

[59] Žr. šios išvados 74 ir 75 punktus.

[60] Ieškinio pirmojoje instancijoje 56 punktas.

[61] Ieškinio pirmojoje instancijoje 58 punktas.

[62] Šiuo klausimu žr. 2021 m. sausio 20 d. Sprendimą *Komisija / Printeos* (C-301/19 P, EU:C:2021:39, 54 punktas). Be to, pats Bendrasis Teismas konstatavo, kad remiantis jurisprudencija pagrindo priimtinumas nepriklauso nei nuo specialių terminų vartojimo, nei nuo to, ar remtasi konkrečiomis normomis ar principais. Jis pažymėjo, kad nustatyti bylai reikšmingas nuostatas ir taikyti jas šalių nurodytoms faktinėms aplinkybėms turi Sąjungos teismas, nors šalys ir nesirėmė šiomis teisės nuostatomis arba net nurodė kitas nuostatas (šiuo klausimu žr. 2015 m. rugsėjo 24 d. Sprendimą *Italija ir Ispanija / Komisija*, T-124/13 ir T-191/13, EU:T:2015:690).

[63] Žr. šios išvados 87–88 punktus.

[64] Žr., pavyzdžiui, Vokietijos teisėje – *Strafgesetzbuch* (Baudžiamasis kodeksas) 164 straipsnį, Prancūzijos teisėje – *Code pénal* (Baudžiamasis kodeksas) 226-10 straipsnį, Latvijos teisėje – *Krimināllikums* (Baudžiamasis įstatymas) 290 ir 298 straipsnius, Slovakijos teisėje – *Zákon 300/2005 Z.z., Trestný zákon* (Baudžiamasis kodeksas) 345 straipsnį. Taip pat žr. 2011 m. rugsėjo 6 d. Sprendimą *Patriciello* (C-163/10, EU:C:2011:543) dėl melagingo pareiškimo Italijoje.

[65] Žr., pavyzdžiui, Prancūzijos baudžiamojo kodekso 226-10 straipsnį.

[66] Žr. šios išvados 64 išnašoje nurodytas nuostatas. Taip pat žr. S. Ceccaldi, „Sur la nature conjecturale de l'élément moral: l'exemple de la dénonciation calomnieuse“, *Revue de science criminelle et de droit pénal comparé*, 2010/3 (Nr. 3), p. 587–598.

apeliantams pavyktų pirmojoje instancijoje įrodyti, kad OLAF iš tikrųjų tyčia nusiuntė melagingą informaciją nacionalinėms institucijoms, tada būtų galima konstatuoti melagingą pareiškimą. Taigi tokiu elgesiu galėtų būti pažeistos asmens, dėl kurio padarytas pranešimas, pagrindinės teisės, ir Bendrasis Teismas, siekdamas nustatyti, ar yra pakankamai aiškus teisės normos, kuria siekiama suteikti teisių privatiems asmenims, pažeidimas, turėtų išnagrinėti, ar tariamas melagingas pareiškimas galėtų būti laikomas Chartijoje įtvirtintų pagrindinių teisių pažeidimu, kuris pagal Chartijos 52 straipsnio 3 dalį turi būti aiškinamas remiantis EŽTT jurisprudencija.

89. Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmą dalį pripažinti iš dalies pagrįsta, kiek Bendrasis Teismas atsisakė nagrinėti apeliantų argumentus, susijusius su melagingu pareiškimu.

V. Dėl ieškinio Bendrajame Teisme

90. Pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnio pirmą pastraipą, kai Bendrojo Teismo sprendimas yra panaikinamas, Teisingumo Teismas pats gali priimti galutinį sprendimą, jeigu toje bylos stadijoje tai galima daryti. Nagrinėjamu atveju taip nėra, nes Bendrasis Teismas neišnagrinėjo nei OLAF nacionalinėms valdžios institucijoms perduotos informacijos ir faktinių aplinkybių tikėtinumo, nei jų turinio, nei tokio perdavimo tikslo.

VI. Bylinėjimosi išlaidos

91. Kadangi, kaip išplaukia iš mano atliktos analizės, byla turi būti grąžinta Bendrajam Teismui, remiantis Procedūros reglamento 137 straipsniu, taikomu pagal šio reglamento 184 straipsnio 1 dalį vykstant apeliaciniam procesui, bylinėjimosi išlaidų klausimą reikia atidėti.

VII. Išvada

92. Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, – nedarant poveikio kitų apeliacinio skundo pagrindų pagrįstumui, – siūlau Teisingumo Teismui iš dalies panaikinti 2022 m. balandžio 6 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Planistat Europe ir Charlot / Komisija* (T-735/20, EU:T:2022:220), kiek Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes, pirma, nepatikrino Europos kovos su sukčiavimu tarnybos nacionalinės valdžios institucijoms perduotos informacijos ir įrodymų tikėtinumo ir, antra, neišnagrinėjo apeliantų argumentų, susijusių su galimai melagingu pareiškimu. Siūlau Teisingumo Teismui atidėti bylinėjimosi išlaidų klausimo nagrinėjimą.